

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123971360/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

paa Landkort. Naar en Gang imellem en rigtig „Bryder“ med krummet Nakke og Brølen og Larmen tørnede imod vort gode Skibs Boug, havde jeg maaske nok i Fantasien set en væbnet og overmodig Nationalitet, som vilde en anden til Livs, og jeg havde da næsten været fristet til at raabe Hurra, naar min egen Nation kastede Fjenden afmægtig for sin Fod, — men slige Fantasier kom kun stødvis ligesom Kæstevindene, og jeg havde over mit ivrige Studium af Naturen glemt Mennesker og Institutioner, ja næsten glemt, at jeg befandt mig paa Dækket af den store Damper, da det ovennævnte Spørgsmaal blev rettet til mig af den ovennævnte Skibsfører.

Jeg svarede ham smilende, at jeg i de sidste Aar havde staaet i en alfor nær og venskabelig Berøring med Søen til at ville bringe den de sædvanlige tvungne Ofre. Han smilede igen paa sin Side, og forklarede mig, at han af og til havde iagttaget mig, og bestandig fundet mig i den samme Stilling, uforandret fæstende min Opmærksomhed paa Søen og Luften, hvilket han havde betragtet som et ufejlbarligt Kendetegn paa, at jeg ikke befandt mig ganske vel. Han kunde imidlertid nu paa min hele Skabelon se, at han havde taget fejl i sin Formodning, og vilde desaaarsag opfordre mig til at tømme et lille Glas varmt Grog med sig neden under. „De maa nemlig vide“ — vedblev han, idet han knæb Øjnene sammen og vendte Ansigtet mod Vind-siden, — „at vi ret snart vil faa Søen helt tværs, og saa maa De dog pille ned, hvad enten De vil eller ej. Kulingen er allerede stiv nok nu, og jeg tør indestaa for en „Rygør“ til Natten. Bliver Skuden lagt et Par Streger højere, som jeg hørte der blev præjet til Rorgængerens, skal jeg indestaa for, at Folkene ikke behøver at spule Dæk i Morgen tidlig.“ Jeg saa' straks, at han havde Ret, og lovede ogsaa at efterkomme hans Opfordring, saa snart jeg havde røget min Pibe ud. Han gik da neden under, og jeg blev endnu et Kvarters tid paa Dækket.

Det var da næsten fuldstændig mørkt. Naar jeg saa' forud, kunde jeg, hver Gang Skibet duvede, iagttage, hvorledes Konturerne af alt det opstaaende paa Broen efterhaanden blev mere og mere utydelige imod det svage Lys, der endnu var i Luften. Naar Skibet rejste sig paa en Sø og stak Snuden i Vejret ligesom et Dyr, der snuser efter Vinden, for at faa et vide hvad den fører med sig, løb alle Genstande paa Dækket sammen til en utydelig Masse, som kun nu og da en Lysstribe fra Maskinrummet gennembrød. For Resten varede det ikke længe, inden jeg fik Virkningerne af den forandrede Kurs at føle. En lang, blinkende Stribe dukkede pludselig med en egen, hvislende Lyd op paa den styrbord Side; den svære Damper krængede voldsomt over; det knagede i Skodder og Døre, og en tung Vandmasse brød ind midtskibs, og løb sydende og larmende fra for til agter, banded af den lange, magre Styrmand, som den, efter hans Udraab at dømmes,